

Prolog

Când a deschis ușa la dormitorul părinților, Emma nu bănuia că o făcea pentru ultima oară. Niciodată n-avea să se mai cuibărească lângă mama ei, după miezul nopții, înarmată cu un elefant de stofă și foarte preocupată ca nu cumva, cățărându-se în pat, să-l trezească pe tata, care dădea din picioare prin vis, mormăia cuvinte fără șir sau scrâșnea din dinți.

Azi nu dădea din picioare, nu mormăia și nici nu scrâșnea din dinți. Azi scâncea doar.

— Tata?

Emma înaintă orbecăind din întunericul holului în dormitor. Lumina lunii pline, care în nopțile astea de primăvară trona deasupra Berlinului ca un soare al miezului de noapte, cădea cu luciri de mercur printre perdelele trase.

Cu ochii mijiiți, deasupra căroră bretonul era ca o draperie de culoarea castanei, Emma reuși să deslușească lucrurile din jur: cufărul de ratan de la picioarele patului, noptierele de sticlă, care flancau patul larg, dulapul cu uși glisante în care se ascunsese ea uneori, pe vremuri.

Până când Arthur a intrat în viața ei și i-a stricat plăcerea jocului de-a v-ați ascunselea.

— Tata, șopti Emma pipăind și încercând să-l apuce de piciorul gol, care se iveau de sub pătură.

Și ea avea doar o șosetă și aceea abia i se mai ținea de degete. Pe cealaltă o pierduse în somn, undeva, pe drumul dintre castelul cu sclipici al inorogului și valea păianjenului zburător, gri-argintiu, care o făcea uneori să-i fie teamă în vis.

Dar nu atâta teamă câtă mi-e de Arthur.

Deși el o încredința întruna, spunându-i că nu era rău. Dar putea să aibă încredere în el?

Emma strânse elefantul și mai tare la piept. Își simțea limba ca pe o gumă de mestecat lipită de cerul gurii. Nici ea nu-și auzise bine glasul subțire, așa că încercă din nou:

— Tata, trezește-te.

Emma îl ciupi de degetul de la picior.

În timp ce-și retrăgea piciorul, tata se întoarse pe-o parte cu un geamăt, pătura se ridică puțin și Emma simți în nări mirosul lui inconfundabil, de somn. Era convinsă că-l putea recunoaște pe tata cu ochii închiși, numai după miros, într-un grup întreg de adulți. După amestecul acela de tutun și apă de colonie, care îi era atât de familiar. Care îi plăcea atât de mult.

Emma chibzui puțin dacă n-ar fi fost mai bine să încerce la mama. La ea putea să apeleze oricând. Tata o certa adesea. De cele mai multe ori, Emma nici nu știa ce poznă mai făcuse când auzea ușile trântindu-se cu atâta zgomot de se cutremura toată casa. Apoi mama îi spunea că nici tata nu știa prea bine ce-l supăraseră, zicând

că era un „corliric” sau ceva asemănător și că după aceea îi părea rău. Și câteodată, foarte rar, i-o spunea chiar și el. Venea în camera ei, îi atinge obrazul ud de lacrimi și o mângâia pe păr, explicându-i că nu era chiar foarte simplu să fii om mare, din cauza răspunderilor și a problemelor și așa mai departe. Pentru Emma, clipele astea rare erau cele mai fericite de pe pământ și acum chiar după un astfel de moment tânjea.

Tocmai azi ar însemna foarte mult pentru ea.

Acum, când mi-e atât de teamă.

— Tata, te rog, eu...

Dădu să se apropie de capul patului ca să-i atingă fruntea și se împiedică de o sticlă.

O, nu...

În toată tulburarea ei, uitase că mama și tata țineau mereu o sticlă cu apă lângă pat, pentru cazul în care i se făcea sete vreunui în timpul nopții. În cădere, sticla se rostogoli pe parchet și Emmei i se păru că aude un marfar trecând prin dormitor. Gălăgia părea asurzitoare, ca și cum zgomotul ar fi fost sporit de întuneric.

Lumina se aprinse.

Pe partea mamei.

Când se văzu deodată în lumină, Emma scoase un țipăt ascuțit.

— Șoricel? se auzi mama, care, în conul de lumină al veiozei, semăna cu o sfântă.

O sfântă cu părul zbârlit și cu urme de la cutele pernei pe față.

Acum, trezit brusc, deschise ochii și tatăl Emmei.

— Ce, la naiba, ce...

Vorbea tare, avea privirea rătăcită, căutând să se orienteze. Era evident că se trezise dintr-un vis urât sau poate încă mai era prins în el. Se ridică în capul oaselor.

— Ce-i cu tine, scumpo? întrebă mama.

Înainte ca Emma să poată răspunde, tata începu să strige.

— Fir-ar a naibii să fie!

— Thomas! îl muștră mama.

Acum el striga și mai tare, agitând brațele spre Emma.

— A naibii să fie, de câte ori nu ți-am spus...

— Thomas!

— ...să ne lași în pace în timpul nopții!

— Dar... dar... dulapul meu...

Emma începu să se bâlbâie și ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu-ncepe iar, se stropși din nou tata.

Încercările mamei de a-l potoli păreau să-l înfurie și mai mult.

— Arthur, zise Emma totuși. Fantoma. Iar e aici. În dulap. Trebuie să veniți cu mine. Altfel, poate c-o să-mi facă rău.

Tata gâfâia, privirile i se întunecară, buzele îi tremurau și timp de-o clipă arătă așa cum și-l închipuia ea pe Arthur: un diavol scund, asudat, cu burtă mare și chel.

— Pe naiba trebuie. Emma, cară-te imediat sau am să-ți fac *eu* rău. Nu *poate*, ci *sigur*!

— Thomas! o auzi ea din nou pe mama, în timp ce se retrăgea, clătînându-se.

Vorbele acelea o loviseră pe Emma. Mai tare decât paleta de tenis de masă pe care o primise peste față, din greșeală, la ora de sport, luna trecută. Ochii i se umplură de lacrimi. Se simțea ca și cum tata ar fi pălmuit-o. Obrazul îi ardea, deși el nici măcar nu ridicase mâna.

— Nu se poate să vorbești așa cu fiica ta, o auzi Emma pe mama.

Cu teamă, în șoaptă. Aproape implorând.

— Vorbesc cu ea cum am eu chef. Trebuie să se-nvețe odată să nu mai dea buzna aici în fiecare noapte...

— E o fetiță de șase ani.

— Și eu sunt un bărbat de patruzeci și patru de ani, nevoile mele nu contează chiar deloc în casa asta?

Emma scăpă elefantul, dar nu-și dădu seama. Se întoarse spre ușă, părăsi camera ca și cum ar fi fost trasă de un fir nevăzut, ca o marionetă.

— Thomas...

— Încetează cu *Thomas* ăsta al tău, o maimuțări tata. M-am culcat abia acum o jumătate de oră. Dacă mâine dimineață nu-s în formă la tribunal, dacă pierd procesul ăsta, atunci s-a terminat cu biroul de avocatură și atunci poți să-ți iei gândul de la tot ce-i aici: casa, mașina ta, copilul.

— Știu...

— *Nimic* nu știi. Emma deja ne-aduce la sapă de lemn, dar tu ai vrut neapărat încă un țânc care să nu mă mai lase să dorm chiar deloc. La naiba! Eu sunt singurul care aduce bani în casă, după cum poate că-ți dai seama. *Și am nevoie de somn!*

Emma trecuse deja de jumătatea holului, dar glasul tatălui tot nu scăzuse. Doar cel al mamei.

— Șșșt, Thomas. Dragule. Relaxează-te.

— *Cum să mă relaxez aici?*

— Lasă-mă pe mine. Te rog. Mă ocup eu acum de tine, OK?

— *Te ocupi?* De când ești iar gravidă, numai de tine te-ai...

— Știu, știu. E greșeala mea. Hai, lasă-mă pe mine să...

Emma închise ușa de la camera ei și lăsă afară glasurile părinților.

Măcar pe cele din dormitor. Nu și pe cele din capul ei.

Cară-te imediat! Sau...

Își șterse ochii de lacrimi și așteptă să-i dispară vâjâiala din urechi, dar nu s-a întâmplat așa. Nici lumina lunii nu se retrăgea din camera ei, aici era mai puternică decât la părinții ei. Storiurile ei erau din pânză subțire de in și, în plus, mai licăreau și stelele fosforescente lipite pe tavan, deasupra patului.

Patul meu.

Emma dorea să se strecoare acolo și să plângă sub pătură, dar nu putea decât dacă era sigură că fantoma nu mai era în ascunzătoarea ei. Că nu sărea la ea în timpul somnului, ci că dispăruse din nou, ca întotdeauna când o însoțea mama, ca să verifice.

Vechiul dulap rustic era un monstru cu niște cioplituri rudimentare în ușile de stejar care, când le deschideai, imitau râsul croncănitor al unei vrăjitoare bătrâne.

Ca și acum.

Dă Doamne să fi dispărut!

— Hei? făcu Emma spre deschizătura aceea neagră, din fața ochilor.

Dulapul era atât de mare, încât lucrurile ei ocupau doar partea stângă. În cealaltă jumătate, era loc pentru prosoapele și fețele de masă ale mamei.

Și pentru Arthur.

— Hei, răspuse fantoma cu voce joasă.

Se auzea ca întotdeauna, ca și cum și-ar fi acoperit gura cu mâna. Sau cu un șal.

Emma scoase un țipăt ascuțit. Ciudat, dar nu simțea spaima aceea profundă, atotcuprinzătoare, ca înainte, când auzise prima oară huruitul în dulap și se duse să vadă ce era.

Poate că frica e ca o pungă cu jeleuri-ursuleți, își zise ea. S-a terminat deja în dormitorul părinților.

— Tot aici ești.

— Bineînțeles. Crezi că am să te las singură?

Aș fi vrut eu.

— Și dacă tata ar fi venit să vadă ce-i?

Arthur râse fără zgomot.

— Știam că n-o să vină.

— Cum așa?

— I-a păsat vreodată de tine?

Emma șovăi.

— Da.

Nu. Nu știu.

— Dar mama...

— Mama ta e slabă. De aceea sunt aici.

— Tu?

Emma își trase nasul.

— Ia spune...

Arthur făcu o mică pauză și glasul lui deveni și mai grav.

— Ai plâns?

Emma încuviință din cap. Nu știa dacă fantoma putea s-o vadă, dar probabil că ochii ei nu aveau nevoie de lumină. Poate că nici n-avea ochi, nu era sigură. Doar nu-l văzuse niciodată pe Arthur.

— Ce s-a întâmplat? o descusu el.

— Tata m-a certat.

— Și ce-a spus?

— A spus...

Emma înghiți în sec. Una era să auzi cuvintele în propriul cap. Altceva era să le spui cu glas tare. Durea. Însă Arthur insista și ea se temu că avea să fie la fel de furios ca tata, așa că repetă cuvintele.

— Cară-te imediat sau am să-ți fac eu rău.

— *Asta* a spus?

Emma încuviință din nou. Și într-adevăr, Arthur părea s-o poată vedea în întuneric, fiindcă reacționă la încuviințarea ei. Scoase un mormăit dezaprobator și apoi se întâmplă ceva de-a dreptul uluitor. Arthur își părăsi ascunzătoarea. Pentru prima oară.

Fantoma, care era mult mai mare decât și-o închipuise ea, dădu deoparte câteva umerașe și, ieșind, își trecu degetele înmănușate peste părul ei.

— Bagă-te liniștită în pat, Emma.

Ea ridică ochii spre Arthur și împietri. În locul unui chip, se văzu pe ea, cu trăsături strâmbate. Ca și cum s-ar fi uitat în oglinda care te sluțește, dintr-un labirint al groazei, montată pe un stâlp înalt, negru.

A durat puțin până să-și dea seama că Arthur purta o cască de motociclist în a cărei vizieră se vedea pe sine, cu trăsături deformatate.

— Mă întorc imediat, promise el și se îndreptă spre ușă.

Ceva din mersul lui i se părea cunoscut, însă atenția Emmei era prea atrasă de obiectul ascuțit pe care Arthur îl ținea în mâna dreaptă.

Aveau să treacă mulți ani până când să înțeleagă că fusese vorba despre o seringă.

Cu un ac lung, care scânteia în lumina lunii.

